

Щомъ дойдѣше вечеръ при мене, той ми показваше рисунката. Колко хубава бѣше! Сякашъ я бѣ рисувалъ голѣмъ човѣкъ. А после започваше живо:

— Като гледамъ какъ бѣга влакътъ, иска ми се да стана и азъ машинистъ, и да карамъ машината да лети като стрела...

Есенъта оголи дърветата. Занизаха се мъгливи и дъждовни дни. Цѣла седмица непрекъснато валѣ дъждъ. Минко пасѣше и тоя день говедата край желѣзопѣтната линия. Къмъ обѣдъ завалѣ проливенъ дъждъ.

Свитъ подъ едно дърво, Минко очакваше да мине бързиятъ влакъ. Изведнажъ той чу силно бучене. Предъ очитѣ му се откри страшна картина. Тамъ наблизу цѣлото баирче заедно съ желѣзопѣтната линия се свлѣче долу въ мѣтнитѣ води на рѣката.

Минко настрѣхна, като си помисли, че само следъ нѣколко минути влакътъ иде отъ горе и ще се струполи въ пропастьта... Сто-тици хора ще намѣрятъ смъртъта си!...



Въ далечината се разнесе глухото тракане на идещия влакъ. Нѣмаше време за бавене. Минко се затича като лудъ и застана между релситѣ на линията. Влакътъ летѣше изъ нанадолнището съ голѣма бързина.

Щомъ се показа машината, Минко размахна високо въ едната рѣка тояжката, а въ другата палтото си и за-крещѣ:

— Спрете-е-е, спрете-е-е!

Машинистътъ забеляза и започна да спира, но влакътъ все още летѣше.

Минко продължаваше да вика и отстъпваше полека назадъ. Но когато влакътъ бѣ вече само нѣколко крачки до него, той се спѣгна и падна на линията.